

POSUDEK OPONENTA/VEDOUcíHO DIPLOMOVÉ PRÁCE

Jméno studenta: Michal Dokoupil

Název práce: V. V. Tomek a Národní muzeum

Vedoucí práce: PhDr. Klára Woitschová, Ph.D.

Oponent: Mgr. Libor Jůn, Ph.D.

Obor a forma studia:

Povinná kritéria hodnocení práce	Stupeň hodnocení			
	1	2	3	4
Formální úprava a náležitosti práce		+		
Logická stavba a členění práce			+	
Jazyková a terminologická úroveň			+	
Adekvátnost použitých metod a způsob jejich použití				+
Důkladnost zpracování (jdoucí do podrobností)				+
Práce s literaturou (citace, poznámky)			+	
Práce s prameny (využití, citace, poznámky)				+
Vymezení cíle a jeho naplnění				+
Vlastní přínos studenta				+

Připomínky a náměty:

Práce s lákavým a zajímavým tématem je koncepčně a metodologicky zcela rozlomená, vysoce kompilační a bez jasně formulované badatelské otázky a jejího adekvátního zodpovězení. Tomu odpovídá i nedostatečná práce s literaturou a prameny. Více jak 1/3 textu neodpovídá deklarovanému tématu. Studii je nutno koncepčně zcela přepracovat a tematicky omezit skutečně na Tomkovu muzejní činnost.

Celkové posouzení práce a zdůvodnění hodnocení:

Předložená práce je celkově velmi podprůměrná a již na první pohled působí chaoticky a nekoncepčně. Jejím tématem je vztah V. V. Tomka k Národnímu muzeu. To je téma bezesporu zajímavé a nosné, obzvláště v případě úspěšného porovnání vědeckých a politických konceptů Tomkova předchůdce a učitele Františka Palackého s působností Tomkovou. Tohoto porovnání, podloženého adekvátním rozbořením literatury a dostupných pramenů však autor není v zásadě schopen. Na místo toho je jeho práce chronologickým (a v některých případech i tematickým) výčtem událostí z Tomkova profesního, soukromého a veřejného života, často bez přímé vazby na téma bakalářské kvalifikační práce. To je doplněno o stejně nahodile konstruované pasáže z dějin Národního muzea a činnosti některých osobností pohybujících se v tehdejší „sféře“ muzea.

Text je proto hlavně kompilací, kde se zcela ztrácí názory jeho autora a jeho líčení je často odkázáno hlavně na příslušnou literaturu (včetně přebírání některých omylů či „zkratek“ – např. univerzitní rektor opat Zejdlar (ve skutečnosti Zeidler), generál Clam-Gallas – pravděpodobně myšlen Eduard Clam-Gallas, převzetí zjevného dobového odsouzení jazykových snah generace tzv. Štúrovců na Slovensku bez vysvětlení této nevole atd.). V některých případech se autor dopouští faktických

chyb – stavovská Polytechnika nemohla být v roce 1806 založena jako „vlastenecký“ spolek, stejně tak jako i Konzervatoř. Autorovo zařazení těchto institucí mezi fungující „vlastenecké“ spolky svědčí o jeho značně mezerovitých představách o stavu české společnosti 1. poloviny 19. století.

Za zcela zásadní nedostatky je však nutno považovat následující: Zcela absentuje alespoň náznak úvahy či rozpravy o zvolené metodě. Vzhledem k tomu, že se jedná o bakalářskou kvalifikační práci není jistě nutná nijak rozsáhlá úvaha, její absence je však zcela neomluvitelná. Ostatně výsledek celé práce jasně poukazuje na základní metodologické nedostatky. Dalším závažným nedostatkem je pasáž o literatuře a pramenech, v případě literatury by jistě napomohlo krátké obsahové zhodnocení titulů, které jsou k dispozici k muzejním dějinám (jsou pouze odkázány v seznamu literatury). Popis použitých pramenů je rovněž zavádějící (s ohledem na to, že se jedná o práci z prostředí PVH a archivnictví je to dvojnásobný nedostatek). Jen těžko chápat, proč při popisu jednotlivých archivů (tj. dvou) je autor neřadí za sebou např. dle abecedy a proč se zprvu zabývá Literárním archivem Památníku národního písemnictví a teprve následně (pro téma klíčového) Archivem Národního muzea. Obdobně by práci prospělo alespoň stručné zhodnocení obsahu a případně i vzniku Tomkova osobního fondu v muzejním archivu. To, že ve své práci následně autor nepoužil rovněž v muzejním archivu uložené fondy F. Palackého, případně F. L. Riegra a především klíčový fond muzejní registratury (RNM) ve vztahu k úřední Tomkově muzejní činnosti je hrubým koncepčním nedostatkem. Právě případné porovnání úředních a osobních Tomkových písemností mohlo přinést i možné nové pohledy na celou věc. (Případně alespoň konstatování, že pro nedostatek těchto pramenů není takové porovnání možné). Na místo toho se autor zbytečně utápí v četných nevýznamných drobnostech z Tomkova spíše osobního života a celý význam jeho působení v Národním muzeu mu zcela uniká (především v ohledu nutného potlačení Palackého politického konceptu muzea).

Vzhledem k výše uvedenému a k zásadním metodologickým a koncepčním nedostatkům vyžadujícím zásadní úpravy v celém textu, struktuře jednotlivých kapitol a formální stránce příloh (příslušné fotografie jsou za hranou technické a výpovědní kvality) **práci nedoporučuji k obhajobě** s hodnocením neprospěl.

Mgr. Libor Jůn, Ph.D.
Archiv Národního muzea
libor.jun@nm.cz